

משה ולא תחללו כי אתה הוא קודם שנברא כו'. הוא ממש בלי שינוי. ולכאורה הרי המחשבה והדבור הם יש כו' אלא הבטול הוא בחכמה תתאה היא תושבעים מעולם ועד עולם מלכות דיצירה עתיק לעשי' וחכמה דנוק' דעשי' היא התורה אשר לפנינו אריה כו':

וזהו ענין ועשית ציץ לשון זכר הארה שנמשך מלמעלה. משאיכ צצית לשון נקבה הוא ממטה למעלה בבחי' תפלה (עיי' בטעמי מצות להרחי' מ' תצוה מצות ציץ כו'). אבל תורה היא מלמעלה למטה הבטול ולא תחללו. והוא הזלעזיז שכנגד עמלק. ועיי' נמשך להיות גילוי י"ה בריה היינו באהוריר. וזהו שמשו הוא העושה הציץ (ואיש לפמ"ש הרחי" דת עמלק הוא נמשך ממחין דאבא שזהו בחי' משה. גם למעלה יותר במצח' דאי"ה הנה מאיר שם בחי' דעת דאי"ה וגם זה הוא בחי' משה ששרשו בחינת דעת עליון. וזהו המבטל לבחי' עמלק שהוא רק כנגד דעת תחתון שם הוא מסתיר ומכסה כו'. ולמעלה יותר הנה שם מ"ה המאיר במצחא דאי"ק זהו גיב בחי' משה וז"ש ונחנו מה וכמ"ש במ"א ע"פ משה ידבר כו'. ולכן נאמר לו דוקא ועשית ציץ שהיא הארה המאיר בבחי' מצחא הנ"ל בבחי' דעת עליון שלמעלה ממשך. וכן שם מ"ה הבטול במציאות. שזהו דוקא המבטל בחי' עמלק כו' ועמ"ש במ"א בביאור ע"פ יביאו לכוש מלכות מענין המן שהוא בחי' יש. ושהמנגד לבחי' זו הוא בטול רצון עיניו למטה ונחנו מה כו') וזהב טהור היינו גיב בחי' רשפי אש משאיכ כסף האבה כמים כו'. ופתחת עליו פתוחי חותם. הנה פתוחי חותם הם אותיות דיבנה יסוד דאימא שבה נצטיירו אותיות. כו' הרי החכמה היא בחי' ברק ואין בה שום תמונה. כי כתיב היא יש ושייך בה בחי' אותיות. כי אוריות. בחכמה נפקת ונבלעשה בבניה שהם תרין רעין כו'. וזהו ענין סופר וספור (עמ"ש ע"פ זה שמי. ולקמן ע"פ אמר עם הספר) ואותיות אלו הם כדמות חותם החקוק בשעוה שנחקק שם אברהם עדי"מ ואינו מערר ומהות אברהם עצמו. וכך הרי להיות חכמה הנה כולם בחכמה עשית. שהחכמה בחי' עשי' נחשבת לגבי הקביה. וכנודע מענין עסק התורה לשמה לשם התורה עצמה להיות תורה התלבשות אי"ס בחכמה לכן נק' חותם כחותם האותיות שהם על השעוה כו':

שם הו"יה כו'. וכמ"ש גבי יוה"כ לפני הו"יה תטהרו. ולכן שם הוא תמיד לרצון. וכן באדם בעבודת ה' הנה בחי' מצחא שהוא חיצוניות הרצון בלי טעם רק מרשימו שנשאר אחר התפלה מהתבוננות בינה ודעת שהיה לו בשעת התפלה. וזהו תמיד דוקא ר"ל בכל היום כולו אף שאינו מתבונן ואף שכעוסק בצורכי העולם יהיה ע"ד תורתו קבע ומלאכתו עראי דהיינו שיהיה עיקר המכוון כדי שיהיה פנאי לעסוק בתורה ולהתפלל ועל כוונה זו הולך בכל עניניו בבחי' זו שיהי' תמיד לרצון כו' והיינו ע"י משה שהיא העושה הציץ להיות תמיד לרצון על בחינת מצחא. כי משה הוא מבחינת הדעת והוא ממשיך מבחינת רעוא דכל רעיון בבחינת מצחא המכוון כנגד מה הדעת (כי הדעת עולה כו' שבו גילוי בחי' עתיקא וע' במ"ש ע"פ החלצו מאתכם) ובכל נפש יש מבחי' זו דמשה שהוא א' המיוחד משבעה רועים. אך והיה על מצח אהרן כי אהרן הוא האבה רכה ובבחי' מצח שבו שהוא ההסכמה הנמשך מאהבה שם ציל הציץ שיהיה תמיד לרצון בלי שינויים. משאיכ במשה עצמו איצ' לזה כי משה מלאו שהוא הדעת עצמו שהוא בחי' פנימיות על כן לא שייך לומר ע"ז בחי' הסכם וחיצוניות ורצון כ"א בחי' דעת וחפץ. וכנודע שחפץ הוא למעלה מהרצון רק שמשו הוא העושה הציץ על מצח אהרן. והוא הלעומת זה נגד בחי' עמלק שהם שם יש מצח. מצח אשה וזנה גסות עקשות בבחי' יש דוקא שאע"פ שידוע את רכוננו ממ כו' והציץ שמבחי' משה מבטל זה כניל:

ונשא אהרן את עון הקדשים. בחי' נושא עון. (וכניל דשם הו"יה שבציץ הוא למעלה בבחי' קדש למיד וע"כ ונשא אהרן כו') שהם מייג מכילין דרחמי דהיינו הארת הו"יה ה' להיות אל רחום וחנן וכו' י"ג מדה"ר א"י ת"ד. והו"יה ה"ה הם פאות הראש והו"יה האי הם תקוני הראש (כמו ציץ על מצחא הוא מבחי' תקון הראש רעדכ"ר) כו' כנודע. והיינו להיות הו"יה והו"יה להיות אצי' ע"ס מייג מכילין אבא יונק ממול כו' וכ"ז נמשך ע"י הציץ שממשיך מבחי' רעדכ"ר כתר שבכתר סומיא דכל סתימין:

[פרשת זכור]

זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך וגו'. הנה כתיב מלחמה לה' בעמלק מדר דר שאין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק. ומלחמה זו היא בכל דור ודור בבחי' כל נפש מישראל. כי הנה בכל דור ודור ובכל יום ויום חייב אדם לראות איך כאלו יצא מצרים. ולכן מוזכרין יציאת מצרים בכל יום בוקר וערב. שבחי' יציאת מצרים הוא בכל נפש מישראל בכל יום ואחר יצ"מ עומד' לנגדו מלחמי עמלק כמ"ש אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם מצרי' וכתי' אשר שם לו בדרך בעלותו ממצרים:

וביאור ענין זה הנה כנסת ישראל שהיא מקור כל נשמות ישראל נק' בשם לבני. כמ"ש לבבתי אחותי כלה שכמו שהלב הוא משכן וכלי קבול לרוח החיים העיקרי שמקור החיים וכללותו נמשך אל האל וטובו מלוכו מתפשט בכל הגוף. ובו ועל ידו סובב הולך רוח החיים בכל הגוף כי החיות רצוא ושוב. כך מקור נשמות ישראל נק' בשם כנסת ישראל. על שם הקבוץ והכניסה שמתקבץ ומתאסף לתוכה עיקר החיות וההשפעה מבחי' ישראל דלעילא בחי' כי שרית עם אלהים וגו' היא בחי' הארת שם הו"יה שלמעלה מבחי' אלהים כמ"ש ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם וגו':

והנה בכל נשמה בפרט היא היא נקודת הלב ממש שבכל נפש מישראל שבתצוה ה' שכלהבת העולה מאלוה לדבקה בו ית'. והיא אש בחי' צימת הנפש ומחותן שיסודתה בהררי קדש חלק אלוה ממעל ממש. וכל חפצה ותשוקתה ליבטל וליכלל באור הו"יה

מקור החיים ומקור התענוגים. ולזאת תהיה אהבתו להויה כאדם האוהב את חייו ממש שאהבה זו היא מעצמות הנפש. כך תהיה אהבת ה' תקועה בלבו. ולזאת יתענג על ה' מקור התענוגים ושש ושמח בעבודתו כי קרבת אלהים טוב לו. וכמ"ש טעמו וראו כי טוב ה'. וזהו אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש דהיינו שהיה דבש בחי' אכלתי יערי עם דבשי בקיום הקיש בגילוי הויה אחד ואהבת אהבה בתענוגי ע"י ארץ טובה ורחבה היא הרחבת הדעת ע"י

אך כיצד יגיע אדם לבחי' גילוי בחי' זו מאחר שהיה תחלה בבחי' גלות מצרים שנקודת הלב היא בבחי' קטנות ומסותרת ומכוסה בלבושי הנפש הבהמית למשוך אחר חיי הגוף ותענוגיו שהם הם היו אצלו חיים ותענוגים גמורים כל חד לפום מאי ידידע בנפשיה. ואיך יהפך לבו מן הקצה אל הקצה ומן ההפך אל ההפך לגמרי להיות אהבת ה' תקועה בלבו כחיינו ממש. הנה על זה נאמר ויטב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף שלא נסעו מצרים מיד לארץ ישראל אלא דרך המדבר. וכתבי בתוך אחריו כמדבר שבחי' המדבר הוא בחינת אחריו ה'. והענין כי הנה יש בקדושה בחי' פנים ואחור. כמ"ש וראית את אחוריו וגו'. וכתבי מגילה עפה כתובה פנים ואחור וגו'. וכנודע ליודעי חזן שיש שמות שהן בבחי' אחוריים והם שמות דקדושה. וכך יש בנפש האלהית פנים ואחור. פנים הוא בחי' פנימיות הלב ששורה ומתגלה בו בחי' הויה אחד בגילוי ממש שזוהו חיותו וקיומו והוא הוא שעשועיו ותענוגיו וחדות ה' ממש היא מעוזה. ובחי' אחר הוא שאינו מתגלה בו כל כך בבחי' חיות ותענוג רק שהוא מכריז וכופה את לבו להטות לבבו אליו יתברך ולאהבה אותו. וזהו לעשותה לאהבה שהיא אהבה העשויה בלב ע"י התבוננות ג"כ שמתבונן ומעמיק דעת בה' אחד ואיך שהוא חיי החיים ומקור התענוגים אשר ע"כ יאחה בו. ואעפ"כ לא מפני זה תהיה אהבה זו לבדה ממלא כל תוכיות הלב שלא להיות שום חפץ ורצון או חל כלל אלא שאהבה זו היא המושל בלב ע"י המוח השליט על הלב שליט דוקא והוא בחי' אתכפיא סטרא אחרת ולא בחי' אתהפכא כנ"ל. והמשכיל יבין שיש בזה כמה מדרגות ולא למעלה מזו. דהיינו שהגם שיעורר דבר האהבה בלבו עד שתחפץ באמת להתפשט מלבושי נוגה להיות בכל לבבך ובכל נפשך התלבשות מחשבה במחשבה כנ"ל. עם כל זה עדיין לא נתפשטה מלבושי נוגה לגמרי למאוס ברע רק שע"י התבוננות השכל מכריז ומחייב את הנפש לצאת מנרתקה עד שלבושי נוגה הם אצלו בעת ההיא בבחי' שניה שהרע כפוף ובטל אצלו ונק' בכל לבבך בשני יצריך ביצר טוב באהבה הטבעית שבשרש נפשו. וביצר הרע לאתכפיא סטיא כו'. אבל עדיין אינו בבחי' אתהפכא חשוכא לנהורא כנ"ל. דהיינו שאין לו אלא לב א' כו'. והנה ארז"ל שאמרו השבטים ליעקב כשם שאין בלבך אלא אחד כן אין בלבנו אלא וכו' כי יעקב הוא ישראל שהוא בחי' ומדרגה העליונה שאין לו אלא לב אחד ומתענג על הויה כנ"ל. וכך השבטים שהם כללות הנשמות עד סוף כל הדורות גם בחי' הבינונים שהם למטה ממדרגה זו אעפ"כ אין בלבנו אלא אחד. והיינו בחינת אתכפיא שע"י נעשה ג"כ גילוי הויה אחד בכל לבבך ובכל נפשך והתלבשות מחשבה במחשבה כנ"ל. והיא היא הדרך שיבור לו האדם להתבונן בעומק שכלו ותבוננו בה' אחד כפי אשר תוכל נפשו שאת שע"י יכוף ויטה לבבו לאהבה את ה' ולעמוד נגד כל מונע בשבירת התאוות ובכבישתן על ידי המוח השולט על הלב לאכפ"י סטיא ומהו יעלה ויבא לבחי' אתהפכא כנ"ל. ויהיה

וימנה מתפשטות כחות הנפש שכל ומדות כו'. עד שמתפשטת במחשבה דבור ומעשה שהם בחי' לבושין שאינן ממהות הנפש כנודע. וגם השכל ומדות שהם ממהות הנפש הם מתלבשין בלבושי השכל ומדות שבנפש הבהמית שמנוגה טוב ורע כו'. והנה בחי' נקודה זו של עצמות הנפש ומהותה הגם שהיא שוה בכל נפש מישראל מימ אינה מתגלה כשורה. אך על כל איוה גילוי שיהיה נאמר לבבתי באחת מעיניך כלומר אפי' באחת מאיוה בחי' המתגלית בכל נפש כי מוכרח הוא להיות איוה גילוי הארה בכל נפש וגילוי זה הוא משרש הנפש שהיא לב. ולכן נאמר לבבתי וגו'.

והנה ענין גלות מצרים הוא שהיה אז גילוי בחי' נקודת הלב בגלות שהיא בחי' קטנות בחי' אמונה לבדה. וכמ"ש ויאמן העם וישראל מאמינים בני מאמינים. אך אח"כ כתיב אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה ורחבה שהיא הרחבת הדעת. וכמ"ש וידעתם כי אני ה' שבהתרחבות הדעת תהיה הרחבת גילוי נקודה זו ביתר שאת שתתלהב ותתלהט נקודת לבו עד שתתגלה ותתפשט בכל כחות הנפש בבחי' פנימיות. משא"כ באמונה לבדה אינה אלא בחינת מקף והרחבת הדעת הוא כמארז"ל כל המאריך באחד כו'. דהיינו להאריך ולהרחיב בדעתו ובעומק לבו עד מקום שיד שכלו ותבונתו מגעת איך שאני הויה לא שנית' ממש כמו קודם בריאת העולם. כי גם עתה בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד כי כולא קמה כלא ממש חשיבי כי רק הוור ויווי של שמו לבדו מאיר על הארץ ושמים כו'. ואי לזאת הכל בטלים אצלו ית' ואילו תכסוף נפש כל חי והאופנים וחיות וקומקום ברעש גדול וכו'. וכל מה שאירך נפש ויכוצא בזה כרוחב בעקב ובקדשי שכלו וכו' יבין שלא יהיה לו חפץ ורצון אחר בלתי לה' לבדו וכמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ רק אליו לבדו תכסוף נפשו לדבקה בו ית'. ועיין ואהבת את הויה שיהא אלהיך בכל לבבך. פי' שיהא הלב משכן וכלי קבול ממלא מבחינת גילוי הויה. שהיא שורה ומתגלה בקרב איש ולב עמוק בהתלהבות והתלהטות רשפי אש עזה ולעמוד נגד כל מונע ולחפיק א"ע ולהשליך נפשו ורצונו שבנפש הבהמית מנגד רק שיש אליו לבו מנקודת פנימיותו. וזהו בחי' נכנסת ישראל ללעילא כי ישראל ללעילא היא בחי' הויה וכנ"ס היא המקבלת וכנסת לתוכה החיות וההשפעה מבחי' זו כו'. ובכל נפשך שיהא גילוי זה בכל כחות והתפשטות הנפש בכל ג' מיני לבושין מחשבה דבור ומעשה. והיינו ע"י התלבשות מחשבה עליונה במחשבתו כו' ודבור כו'. וכמ"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי מצרך כו' ודברת בם בשבתך וכו' בם ממש שתהא מחשבה עליונה ודבור עליון מלובשים ממש בתוך מחשבתו ודבורו והגם כי לא מחשבותי מחשבותיכם כתיב ואיך תהיה מלובשת ממש מחשבה במחשבה כו'. אך ישאל ללעילא היא בחי' דרכים דרכי. כלומר אימתי כי לא מחשבותי כו' בזמן שלא דרכיכם דרכי. אבל כשדרכיכם דרכי דהיינו ע"י שישים אל לבו בהתבוננות והעמקת הדעת בה' אחד כו' שזו היא דרך הויה והמשכת גילוי ה' אחד כו' אהבת הנה עיין תהיינה גם המשכת מחשבותי במחשבותיכם בהתלבשות מחשבה במחשבה כו': **והנה** יעקר גילוי זה של נקודת הלב בק"ש ושיהיה גילוי הויה אחת בלבד הוא ואהבת את הויה שיהיה גילוי בה' אהבה בתענוגים שהיא אהבה עליונה העולה על כלונה להתענג על הויה וכו'. כמ"ש בוהר אכלתי יערי עם דבשי בק"ש. ודבשי היינו מתיקות ותענוג כי מאחר שיהיה גילוי הויה אחד בלבד שאין עוד מלבדו ואין חיים אחרים ותענוג אחד כלל רק כי הוא חייך שהוא

גליו בחי' פנימיות כו' וזה לעומת זה הוא בחי' בעמלק הוא עורף הקשה שבקליפה דהיינו שגם אם לבנו יבין עבודת ה' שכך יאתה לו לא די שאינו מכריח את לבו לכופו ולהטותו לאהבת ה' אלא אף גם זאת שעושה ההפוך לגמרי. וזהו ויזנב בך כל הנחשלים אחריו דייקא בחי' אחריים דקדושה. והנה זו היא רק בחי' חוצפה בלי טעם ובלי דעת שעושה ההפוך מן הדעת וזהו לשון עמלק ע"ם מליק שהוא בחי' מליקה וכריחה ממול העורף דקדושה שהוא המכרית ומפטיק הקשר וההתחברות שבין הראש ומוחין להתפשטותם בלב. וכך היה עמלק שידע וראה את כל הנסים שנעשו לישראל ואעפ"כ מלאו לבו לגשת אתם למלחמה. משא"כ פרעה אמר לא ידעתי את ה' ובמופתים היה לב פרעה נכנע לולי כי ה' אמר כי אני הכבדתי את לבו וזה היה עונשו כו' כמבואר בספרים. וכן כל העכו"ם הקליפות מסתירים ומכסים מהם קדושת ה' מפני שמשוקעים בקליפות ההם. אבל ראשית גוים עמלק וזרועו של עמלק פי' הזריעה שלו שזרעה בישראל להיות להם בחי' זו וצריך להיות מלחמה בעמלק מזרוע דור שבכל דור יש בחי' יציאת מצרים וצריך ללכת תחלה בבחי' אחרי ה'. והנה בזמן הגלות שההליוך הוא בבחי' אחרי ה' כתב מחה אמונה את זכר עמלק. מלחמה להזריעה בעמלק שיאל לאדם המלחמה שיוכל לכובשו שיהי' גילוי והתפעלות פנימית נקודת הלב אלא לה' המלחמה ואין כח האדם אלא ביגיעת הנפש כהתבוננות בה' אחד כפי אשר תוכל נפשו שאת ויבקש רחמים מה' שאותה אנו מבקשים ככל תפלת שמ"ע ברוך אתה וכו' ברוך אתה כו' כנודע. אך והיה בהניח כו' בארץ כו'. דהיינו כשיגיע לבחי' ארץ טובה ורחבה וחלב ודבש בחי' אהבה בתענוגים אזי תמחה מעצמך את זכר עמלק ולא תשכח. שלא יהיה בבחי' שכחה שבחי' כח' אחריים כו' ואין יניקתם ואחיזתם אלא בבחי' אחריים. ומש"כ לה' הנחשלים אחריו וגו'. והיינו בדרך שצאתכם ממצרים דייקא. משא"כ בהניח ה' אלהיך לך מכל אויבך מסביב בארץ וגו' שהוא בחינת פנימיות:

ביאור אין השם שלם (פ' זכור)

ביאור הדברים אין השם שלם ואין הכסא שלם כו' הנה שלם הוי"ה הוא ב"א וכסא במל' ולהיות בחי' הוי"ה שלם היינו שיהיה התחלקות מוחין חריב ואחי' הדעת מתחלק לבחי' חריב הוא מבחי' קוצא דשערי דאיא שיעור עד תכפין דז"א מאחוריו שהוא המחלק כו'. והנה זהו בחי' ו"ק ויה' מל' דז"א אף הוא מפרצוף דז"א עצמו כנודע כבוננת הלולב והאתרוג כו' וכסא הוא פרצוף המלכות ונק' רה' מוחין הגם שהוא מדות חריב אברהם ויצחק כו' רק יש מדות שהם טבעיים והם בחי' טבעות שיכול להיות כל היום ויש שהוא בגדלות המוחין כמו שפנת התפלה שלנו מתלהט בהתבוננותו כו'. והנה מלכות נק' לב לבבתי כו' שהוא עיקר החיות והוא בנפש למטה בחי' נקודת הלב ממש שהוא עצמיות מהות הנפש משא"כ התפשטות כח הנפש בלבושים מחדו"מ כו' הם מבייע שאינם אלהי' גם שהם בחי' עה"ד טורי' כו'. והנה עיקר גילוי הלב הוא להיות בבחי' פנימי' שנקבל מבחי' ישראל דלעילא פני' ה' הוא חייך מקור החיים מקור התענוגים ארץ זבת חלב ודבש יערי עם דבשי להתענג על ה'. אך בגלות מצרים הוא בכל יום שבכל לילה יורדת לבייע ותתן טרף לביתה ונשאר

גלוי פנימיות נקודת הלב ויאר ה' פניו וגו'. וזהו ואוניך תשמענה דבר מאחריך לאמר זה הדרך וגו' שמבחי' אחריים דקדושה נמשך לאדם שיהא לו דרך ומבוא לגלוי הוי' בפנימיות ולכן נק' קיש קבלת עול מלכות שמים עול דוקא שהוא בחי' אתכפיי' ובחי' אחרי ה' ילכו כאריה ישא וגו':

והנה עול זה הוא קבלת מדת מלכותו ית' מלכות שמים. כי הנה נודע כי אין מלך בלא עם עוממות כו'. ואין זה אלא כמ"ש ה' הודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו. שלהיות כבוד הדר מלכותו הן הגבורותיו וצמצומים רבים ועצומים להעלים ולהסתיר או"א"ס ב"ה מלך עליהם דבר שי נספרד ועם עוממות כו' כדי שיהי' שמו נק' מלך עליהם כי באמת כולק קמיה כלא חשיב ואתערותא דלעילא זו צריך להיות באתערותא דלתתא ג"כ בחי' צמצומים והסתלקות והן הם בחי' גבורת האדם להתגבר נגד כל מונע בסוד מרע ולא תתורו אחרי לבבכם עוצם עיניו וגו' ובוועשה טוב אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים למאה פעמים אחד ונק' עובד אלהים מפני אחת היתירה על הרגילות כו'. וע"י זה זה קיים שום תשים עליך מלך וגו':

והנה ע"י כל זה נעשה השם שלם והכסא שלם. כי הנה השם הוא בחי' הוי"ה ב"ה דהיינו ה"ה הוא למעלה מן ההשתלשלות ונק' עלמא דאתכסייא חכים ולא בחכמה ידיעא מבין ולא כו'. ו"ה הוא בחי' עלמא דאתגלייא. כי הוא"י היא המשכה להיות ה"א שהוא עלמא דאתגלייא. והנה כתיב את השמים ואת הארץ אני מלא נאם ה' שמה שהוא מלא את השמים ואת הארץ הוא נאם ה' שהוא בחי' דבר ה'. וזהו ע"י אתערותא דלתתא את ה' האמרת אתה עשית אותו אומר כניל. והיינו ע"י גילוי הוי"ה אחד בטה לבבך ובכל נפשך להתבשות מחשבת כו'. והוא גלוי הוי"ה למטה בלב כמו למעלה במוח כי מתחלה היה המוח שליט על הלב על דייקא. ואחי' מתפשט ויורד הדעת שבמוח אל פנימיות הלב ותוכיותו להיות תוכו ותוך תוכו ופנימיותו רצוף אהבה לה' לבדו בחי' אתהפכא כו' ובאתערותא זו דלתתא אתערותא דלעילא שם י"ה שיעורד ומתפשט מהעלם אל הגילוי לעלמין דאתגלייא הנמשכים מבחי' ו"ה וזהו השם שלם. ועיניו הכסא שלם הוא בחי' כסא מלכותו שום תשים עליך מלך כו'. וכמ"ש מושב מלכים לכסא. וכתיב וישב ה' מלך בעולם כניל. ובחי' ישיבה כלפי מעלה היא בחי' השפלה והורדה ממדרגה למדרגה כמו שע"י ישיבת האדם בגשמיות ע"ד משל משפיל אחריו כניל. כך הוא בחי' ירדת והמשכת גלוי הוי"ה לבחי' אחריים ע"י שכופה לבו כניל. וקיום כל מצות המלך שהם גשמיות ונק' בשם בחי' אחריים וכמ"ש מגילה עפה כתובה פנים ואחור וגו'. ואעפ"כ הן הם רמ"ח אברין דמלכא כאדם האוחז בחיבורו באחד מאבריו ומושכו וממשיכו כניל:

אך הנה זה לעומת זה עשה אליכם שיש פנים ואחור בקליפה ג"כ כמו בקדושה ויניקתם ואחיזתם שיש פנים באחריים דקדושה. והנה ראשית גוים עמלק שהוא בחי' עורף דקליפה. ולכן נק' עמלק ע"ם מליק שמליקה מן העורף. וביאור הענין כי מעלת ישראל כי עם קשה עורף הוא שלכן בקש משה וטלחת שהם מבחי' עורף דקדושה שיש להם התגברות בחי' אחרי הוי"ה ילכו שיכולים לכופו את הלב בשבירת התאוות וכבישתו ולעמוד נגד כל מונע בהתגברות לבחוק ונק' בחי' עורף שהעורף הוא מחבכו ומקשר המוחין שבראש הוי"ה לתם התפשטות בגוף שע"י נמשך אל הלב להטות ללב האיש ולהפוך מן ההפוך אל ההפוך לגמרי מאחר שמגילוי בחי' אחרי ה' יבא אחי' כו'.